

ROSA ET CRUX

Nro 1, maaliskuu 2006, 9 vuosikerta

FILOSOFIAA - MYSTIIKKAA - TIEDETTÄ - KULTTUURIA

Ruusuristin Veljeskunta AMORCin Jäsenlehti

Realiteetit ja aktualiteetit tieteissä, uskonnoissa ja filosofioissa	4
Silmä muinaisessa Egyptissä	8
DNA	11
Pyhiinvaellusmatkalla apostili Jaakobin tiellä ...	12
Värähtelyistä.....	26
Elämä on magiaa	27

© Copyright 2006

**Ruusuristin Veljeskunta
AMORC-SUOMI**

PL 1342, 00101 HELSINKI

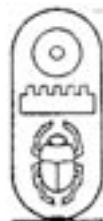
Sähköposti: amorc@amorc.fi

Internet: www.amorc.fi

Kaikki oikeudet pidätetään

Päätoimittaja: Lea Sirén
Kannen kuva: Tero Kinnunen
Paino: Toiprint Oy, Sääksjärvi

Lehden artikkelit eivät välttämättä kuvaa
Ruusuristin Veljeskunta AMORCin kantaa,
jolloin niistä vastaa kirjoittaja

Mikä Ruusuristin Veljeskunta AMORC on?

Ruusuristin Veljeskunta on kansainvälinen ja yhteisö, johon kuuluu jäsenenä naisia ja miehiä lähes kaikista maista. Veljeskunta on kerännyt ja säilyttänyt vuosisatojen ajan vanhaa ja ajatonta viisautta. Veljeskunta ei ole uskonnollinen eikä poliittinen. Sen tehtävänä on välittää hallussaan olevaa viisautta. Päämääränä on, että jokainen oppii elämään tasapainossa itsessään olevien luovien ja rakentavien voimien kanssa niin omaksi parhaakseen kuin ihmiskunnankin hyväksi.

HALUATKO LISÄÄ TIETOJA?

Pyydä esitteemme osoitteella:

Ruusuristin Veljeskunta AMORC

PL 1342, 00101 HELSINKI

tai kerro osoitteesi puhelinvastajaamme:

03-3753762

tai ota yhteys sähköpostitse:

amorc@amorc.fi

Internet: www.amorc.fi

TOIMITUKSESTA

Luonnon valo lisääntyy, mutta muuten maailma on juuri nyt jonkinlaisessa pimeydessä pilakuvasta alkaneiden mielenosoitusten vuoksi. Julkaisijalta puuttui tiedon ja ymmärryksen valo toisesta kulttuurista ja pilakuvista loukkaantuneilta puuttuu ymmärryksen valo julkaisijan kulttuurista. Törmäys oli valmis. Tätä kirjoittaessani puuttuu tieto, rauhoittuiko tilanne vai paheniko se. Joka tapauksessa nyt on jo nähtävissä mellakoiden taustalla olevaa vallan käyttöä ja pyrkimystä manipuloida ääriaineksia lisääntyviin mellakoihin.

On kuitenkin selvää, ettei toisten pyhinä pitämiä asioita ole soveliasta loukata. Vaikka kyseinen pilapiirros ei ole sananvapauden vastaista, se on hyvien tapojen vastaista.

Maailma ei tunnu tulevan toimeen ilman jatkuvia yhteenottoja. Aina jokin taho näyttää tarvitsevan etujensa ajamiseksi selkkauksia. Tämänkertaisten taustavoimien käyttövoimana näyttää olevan viha ja kosto.

Lainaan tähän kolme kohtaa Ruusuristolaisesta rauhan meditaatiosta:

”Luon rauhaa, kun kunnioitan muitten mielipiteitä, vaikka ne eroaisivat omistani.”

”Luon rauhaa, kun sallin muiden ihmisen elävän omalla tavallaan. Aivan samoin toivon tapahtuvan myös omalla kohdallani.”

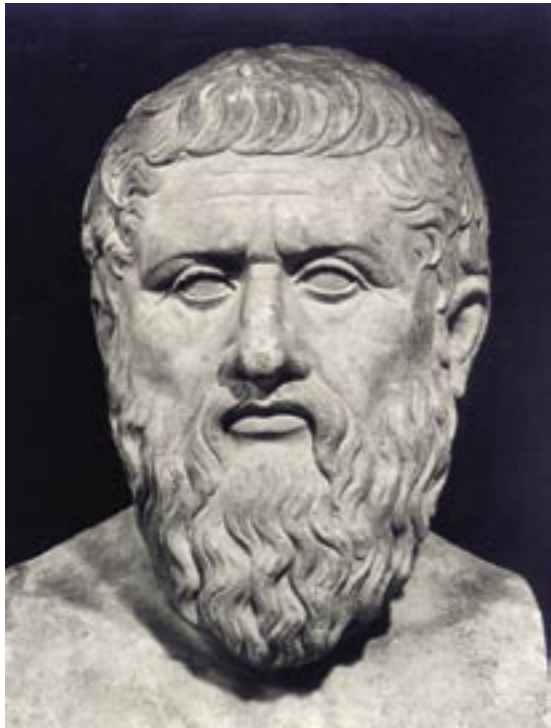
”Luon rauhaa, kun pyrin saavuttamaan oman päämääräni maltillisesti ja asioita kaikin puolin pohtien enkä pyri niihin pakolla tai väkivallalla.”

”Realiteetit ja aktualiteetit tieteissä, uskonnoissa ja filosofioissa”

Ruusuristiläisessä filosofiassa käsitteillä aktualiteetti ja realiteetti on keskeinen merkitys todellisuuden ja sen kokemisen välisen eron kuvaajina. Aktualiteetilla voidaan lyhyesti selitettynä tarkoittaa ”tosiolevaa”. Se on värähtelyjen lain mukaista ilmentymistä. Realiteetit taas ovat käsityksiämme ja tulkintojamme maailmasta – ne ovat todellisia alitajunnallemme tai tietoiselle mielellemme. Välttämättä niiden aiheuttajana ei tarvitse olla aktualiteetteja ja päinvastoin; maailmankaikkeudessa on valtavasti aktualiteetteja, jotka eivät ole meille realisoituneet.

Ihminen on varmaan-kin koko olemassaolon ajan pohtinut havaintojensa todellisuutta. Onko se, mitä näen,

kuulen ja koen, totta vai kuviteltenko asiat? Näkeekö ja aistiiko toinen ihminen taivaan sinen samanvärisenä kuin minä vai onko hänen taivaansa sen väri-
rinen kuin millaisena minä näen vaikkapa vihreät lehdet? Tähän ei perinteisen tieteen keinoin

saada ehkä koskaan vastausta. Havaintojen ja todellisen maailman yhtäpitävyyttä ovat lisäksi koetelleet unessa saadut ja erilaisten hallusinogeenien (esim. vahingossa nautittu torajyvä, punainen karpässieni, meskaliini ym. huumeet) aiheuttamat psyykkiset kokemukset. Mikä on totta ja mikä on aistimuksia? Aistimushan voi syntyä aistien välittämien hermoimpulssien välityksellä, kemiallisten yhdisteiden aiheuttamassa keskushermostossamme aistimuksen tai ne voivat olla puhtaasti psyykkistä alkuperää kuten unessa tai psykoottisissa mielenhäiriöissä todetut näyt, äänet yms.

Ehkä kuuluisimpia länsimaisen tieteen ja filosofian esittämiä pohdintoja aiheesta on Platonin (427-347 eaa.) luolavertaus. Ovatko varjot seinällä totta vai pelkkiä todellisen idean (tosimaailman) projektiioita? Ovatko aistein havaittavat asiat todellisuutta vai pelkkiä, todellisuuden muodostavien ideoiden kuvajaisia? Samalla tavalla me voimme pohdiskella näkemäm-

me maailman todellisuutta; onko se, mitä näen, kuulen, haistan, maistan ja tunnen, olemassa vai onko kysymyksessä vain tulkinta jostakin tuntemattomasta todellisuudesta. Ja mikä on ”todellisuutta”?

Edellä kuvattua aihetta lähestyi kirjoituksissaan aikanaan myös Irlannin piispa George Berkeley (1685-1753). Hänen väitteensä mukaan ei ole olemassa mitään sellaista kuin aine. Kappaleet kuten työpöytä tai kivi ovat olemassa vain niistä muodostuneiden aistimusten perusteella. Toisaalta aistimuksethan riippuvat käytävissä olevista aistinelimistä. Kuten nykyisin tiedämme, ihminen tai lintu tarkastelee ympäristöään näkyvän valon perusteella, kalkkarokäärme infrapunasäteilyn, mehiläinen osittain ultravioletin valon ja lepakko ääniaaltojen perusteella. Miltä siis kivi ”näyttää” eri havaittsijoista? Onko kivi ollenkaan olemassa jos joku tai jokin ei ole tekemässä siitä havaintoja? Berkeleyyn mukaan se on olemassa niin kauan kuin

se on olemassa Jumalan idea-
na ja tajunnan sisältönä.

Hyvin monet ”alkukantaiset”
uskonnot kuten samanismi
erottavat toisistaan tämän
näkyvän maailman ja ”alisen
maailman”. Carlos Castanedan
(1925-1998) kirjojen oppi-isä
don Juan opetti oppilastaan
”soturin tiellä”. Don Juanin
kuvaama maailma muodostuu
energioista. Nämä saadaan
näkyviksi oikeilla tekniikoilla ja
meskaliinin käytöllä. Ihminen
esiintyy siinä maailmassa va-
losoikiona. (Samalla tavallahan
ihmisen aura näyttäytyy ihmi-
selle, joka on sen näkemiseen
virittynyt.)

Samanistinen maailmanseli-
tys on pohjana myös Carl Gus-
tav Jungin (1875-1961) ”pii-
lotajunnan” käsitteelle, jonka
mukaan ihmiskunnan muisti on
piilotajunnassa. Piilotajunnasta
hänen mukaansa kumpuavat
myös arkkityypit, jotka ovat
yhteisiä muotoja ja hahmoja
kaikille ihmisille aikakaudesta
tai maantieteellisestä asuinpai-
kasta riippumatta.

Monet ”kehittyneemmät”
uskonnot (kuten kristinusko)
selittävät maailman vähintään
dualistisesti (kaksijakoisesti)
jakamalla maailman aineeseen
ja henkeen. Buddhakin (560
– 480 eaa.) koki valaistumisen
puhtaaksi energiaksi.

Monet idän filosofioista ovat
syventyneet esimerkiksi Ki-
energian olemassaolon tut-
kimiseen. Tätä kosmista kai-
kenkattavaa energiaa voidaan
käyttää hyvän tarkoitukseen
kuten parantamiseen (Rei-Ki-
–hoito) tai itsepuolustukseen
(esim. Ai-Ki-Do). Joogien har-
joitukset auttavat parantamaan
hengitystä, jonka seuraukse-
na ilmassa oleva
prana elähdyttää
paremmin joo-
gan harjoittajaa
ja edistää kun-
daliini –energian
virtausta ihmises-
sä. Teosofisessa
ym. vastaavissa
filosofioissa ku-
vataan ihmisen
chakroja –jotka
ovat ihmisen

energiakeskuksia ja joiden kautta Ki-energia tai prana virtaavat.

Nykyfysiikan erikoisalatuonen kvanttifysiikka ovat tuoneet äärimmäisen kiinnostavia, edellä mainittuja filosofis-uskonnollisia näkökulmia vahvistavia tutkimustuloksia. Vanhan fysiikan käsityksen mukaan maailmankaikkeus muodostuu aineesta ja energiasta. Itse asiassa Einsteinin (1879 – 1955) suhteellisuusteoriahan oli läpimurto fysiikan tähänhetkiseksi maailmanselitykselle: aine on yhtä kuin energiaa.

Kaikki aine on siis puhtaasti energiaa ja aine ilmenee energian värähtelyn eroina. Ja tämä selityshän on tismalleen sama kuin Ruusuristin Veljeskunnan oppi!

Erään kauniin ja yksinkertaisuudessaan selkeän kuvauksen reaalista ja aktuaalisesta maailmasta ihmisen elämässä on kirjannut norjalainen kirjailija Jostein Gaarder (1952 -) teoksessaan ”Sofian maailma”

seuraavalla tavalla: ”Vaikuttaa siltä, että vanhetessamme menetämme kykymme ihmetellä maailmaa. Samalla menetämme jotain oleellista eli sitä, mitä filosofit yrittävät herättää taas henkiin. Sisimmässämme tiedämme, että elämä on suuri arvoitus. Sen opimme joskus kauan ennen kuin opimme ajattelemaan sitä.”

Itse tulkitsen tämä ajatuksen niin, että lapsella on yhteys aktuaaliseen maailmaan ennen kuin hänelle kerrotaan ”maailman selitys”. Sen jälkeen hän alkaa elää yhä tiukemmin realiteettien maailmassa. Aikuisen keino saavuttaa aktuaalinen maailma on avata siihen yhteys realiteettien ohi. Ja että kaiken tarkoituksena on, että elämme tässä maailmassa oppiaksemme tiedon avulla viisautta.

Nimimerkki
”Polun varrelta”

Silmä muinaisajan Egyptissä

Paul Goodall, FRC
The Rosicrucian Beacon, syyskuu 2001

Muinaisajan ihmiset olivat kovin kiinnostuneita ihmisen kehosta ja antiikin egyptiläiset erityisesti. Heidän mielestään ruumiin eri osiin liittyi erilaisia ominaisuuksia. Sitä paitsi kehon osia käytettiin hieroglyfimerkkeinä, joilla saattoi olla sekä konkreettia että abstraktista merkitystä. Silmä oli Egyptin kirjoituksissa ja kulttuurissa tärkeä ja yleisimmin käytetty ruumiinosa.

Muinaisen Egyptin silmälle antama merkitys johtui sen merkityksestä ihmisen havaitsemiskyvylle. Sinänsä sen ajateltiin ilmentävän myöskin abstrakteja ominaisuuksia kuten tietoisuutta, älyä, tietoa ja ymmärtämistä. Koska silmä kykenee erottamaan valoa ja pimeyden, siitä tuli myös uskonnollinen symboli. Egyptiläiset uskoivat, että silmistä voi lähteä voimaa, ja tämä varmaankin johti ajan mittaan

”pahan silmän” käsitteeseen. Jotta olisi voitu estää pahan silmän vaikutusta, alettiin käyttää silmää muistuttavaa jalokivimulettia. Tämä wedjat-symboli tunnettiin ”Horuksen silmänä”.

Vaikka silmäsymbolin alkuperä on epävarma, sen käyttö egyptiläisessä ikonografiassa oli laajalle levinnyttä. Silmäsymboli on useimmissa arkeologisissa kaivauksissa löydetyissä amuleteissa. Amuletti on pitkälle tyylitelty ja haukkajumala Horuksen silmän muodossa.

Horus oli Osiriksen ja Isiksen poika ja he olivat egyptiläisten jumalia. Egyptin jumalaistarun mukaan Horus taisteli Setiä, setäänsä vastaan kostaakseen isänsä kuoleman. Taistelussa Set pisti Horusta vasempaan silmään, joka meni puhki ja pirstoutui palasiksi. Thot, viisauden ja kirjoituksen jumala paransi silmän magialla. Tapahtumasta kerrotaan monia myyttejä ja joi-

denkin mukaan Hathor paransi Horuksen silmän.

Tästä silmänsärkymismyytistä saatiin ajatus osien käytämisestä laskumenetelmänä. Tässä oli kyse wedjatin tietyistä osa-arvoista, jolloin kukin osa wedjatista edusti murto-osaa muistuttavaa arvoa. Hieroglyfioissa näitä osia käytettiin ilmaisemassa lukuja. Näiden lukuosien summa oli kuitenkin yhteenlaskettuna $63/64$, jolloin kyse ei ollut yhdestä kokonaisuudesta. Egyptiläiset arvelivat, että Thotin magiikka muodosti tämän puuttuvan osan, joka oli $1/64$.

Haukkajumalan Horuksen

molemmat silmät edustivat kaksinaisuutta, dualiteettia. Oikea silmä edusti aurinkoa ja vasen kuuta. Hautajaismuleetissa käytettiin kummassakin silmässä eri materiaalia, aurinkosilmä tehtiin punaisesta jaseperista (kvartsilaji) ja kuusilmä lapis lazulis-

ta (sininen mineraali). Molemmat silmät esitettiin usein yhtäkaa ja tavallisesti ne maalattiin arkun vasemmalle eli itäisivulle. Muumio voitiin sijoittaa myöskin vasemmalle kyljelleen siten, että se voi käyttää näitä silmiä. Tosiasiassa kuollut asetettiin usein katsomaan itään eli elämään päin mieluummin kuin länteen eli aliseen maailmaan. Tämä viittaa siihen, etteivät egyptiläiset ajatelleet koko ajan kuolemaa (1). Silmäpiirroksia oli myös veneissä, niin että ne näkisivät tiensä ja suojelisivat merimiehiä. Tätä käytäntöä voi tavata vieläkin.

Suojelu oli wedjatamuleettiin liittyvä tärkein aihe. Sitä

käytettiin hyvin paljon. Wedjatmerkki liitettiin tavallisesti amuletteihin ja jalokiviin. Käytettiin myös wedjat-laattaa. Tämä asetettiin ruumiin balsamointia varten tehdyn haavan päälle, jonka läpi nestettä poistettiin. Pyhää suojelevaa silmää käytettiin myöskin koristeellisissa rintalevyissä. Myös siivellisiä silmiä käytettiin jumalilla ja kuninkailla.

Eräs pyhän silmän käytötapa on peräisin mytologiasta, jolloin sitä käytettiin uhraussymbolina. Tällöin sen tarkoitti, että Horus antoi parannetun silmän isälleen, Osirikselle. Tästä aiheesta on monenlaisia muunnoksia etenkin Egyptin historian myöhäisvaiheessa.

Silmän symboliikka ei liity pelkästään Egyptiin. Kaikkialla antiikin maailmassa silmää pelättiin ja kunnioitettiin. Nykyäänkin silmä on mahtava esoteerinen symboli. Se esiintyy vieläpä Yhdysvaltain rahassa. Silmä on moniselitteinen symbolikaltaan ja se on samalla egyptiläisen taiteen esteettinen testamentti.

Alaviite

1. Bob Brier. *Ancient Egyptian Magic*. Quill New York, 1981, s. 121

Kirjallisuutta

Richard Wilkinson. *Reading Egyptian Art*. Thames and Hudson, 1992.

Maria Carmela Betro. *Hieroglyphics*. Abbeville Press, 1996.

Bob Brier. *Ancient Egyptian Magic*. Quill New York, 1981.

Anthony Stevens. *Adriane's Clue: A Guide to the Symbols of Humankind*. Allen Lane, 1998.

Barbara Watterson, *Gods of Ancient Egypt*, Sutton, 1996.

"Toteutan hengittämäni ilman herättämiä
sisäisiä arsykkeitä kirjoittamalla ne näin
muistiin ohjeeksi tälle sivulle."

U.P.E.A

DNA

"Alkuaineet ovat kirjaimiani,
joista muodostuu sanoja,
ilmaistakseni ajatuksiani."

U.P.E.A

AJATUS

"Se, miten ymmärrät näiden
sanojen takana piilevän
ajatuksen riippuu yksin
omaan siitä miten hyvin olet harmoniassa
näiden
lähettämien värähtelyjen kanssa."

U.P.E.A

MEREN POHJA

"Ensihenkäyksen yhteydessä tietoisuuden
kosminen henkäys siirtyy ilmasta
lapsen elävoitteen hänet ja
antaen samalla latauksen psyykkisen
ruumiin olemassaololle ja sielulle,
kunnes viimeisen henkäyksen mukana
sulaudumme tämän näkymättömän ilmanalan
kosmiseen alkuperään"

U.P.E.A

Pyhiinvaellusmatkalla apostoli Jaakobin tiellä

N. Pidgeon, FRC
The Rosicrucian 20, 2005

Ihmiset ovat vaeltaneet Compostellan tietä ainakin tuhat vuotta. Tämä pyhiinvaellusreitit kerrotaan seuraavan suurta ley-linjaa, jonka varhaiset keltit tunsivat. Heidän kerrotaan myös ensimmäisinä kulkeneen sitä pitkin. Galiciassa, Espanjan luoteisosassa, elää yhä vahva kelttiläisperinne, mikä näkyy kansanpuvuissa, musiikissa, tansseissa ja arkkitehtuurissa.

Vaelsin 800 kilometrin pituisen vaellusreitit, joka lähtee Pyreneitten juurella sijaitsevasta pienestä Saint-Jean-Pied-de-Port-nimisestä ranskalaisesta kaupungista Länsi-Galician Santiago de Compostellaan, ”Apostolin kaupunkiin”. Perinteinen matkan aloituspaikka on Loiren läänissä oleva Le Puyen-Velay Haute ja tällöin matkan

pituudeksi tulee noin 1600 km.

Compostellan tie, pyhiinvaellusreitti, El Camino (esp.) on siis pitkänmatkan vaellusreitti, jota pitkin kulkevat pyhiinvaeltajat, joista useimmat eivät koskaan aiemmin ole vaeltaneet näin pitkää matkaa ja luultavasti eivät myöskään tämän jälkeen vaella. Kyselin matkan varrella vaeltajilta heidän kokemuksiaan. Useimmat ranskalaiset ja espanjalaiset pyhiinvaeltajat ovat hurskaita katolilaisia ja heidän motiivinsa vaeltaa apostoli Jaakobin tie on tavallisesti itsestään selvä asia. Jos kysyin jonkin muun uskontokunnan kuin katolilaisuuden edustajalta: ”Miksi olet täällä?”, hän vastasi: ”En tiedä, miksi olen täällä. Luin (tai kuulin) Caminosta ja vain tiesin, että minun oli lähdettävä.” Joka tapauksessa

ihmiset ovat kovin hämmennyneitä ja peloissaan saapuesaan vaelluksen alkukohtaan. Heillä ei ole aavistustakaan, miten he selviäisivät ensimmäisestä päivästä ja kuitenkin heillä on vakaa ajatus vaeltaa Conpostellaan. He ovat yksinkertaisesti saaneet sydämensä Jumalalta viestin, jota he eivät voi väistää. On kiintoisaa todeta, että monet ovat nykyisin pyhiinvaeltajia henkisistä enemmän kuin uskonnollista syistä. Keskiajalla pyhiinvaeltajilla oli vain yksi päämäärä mielessään. He hakivat syntiensä anteeksiantoa. Mitä pitempi ja mitä vaikeampi pyhiinvaellus oli, sitä todennäköisempää oli syntien anteeksisaaminen. Ne, jotka eivät ole katolisia, vaeltavat yleensä Compostellan tietä toisin ajatuksin. He ovat aivan yksinkertaisesti etsimässä. He ovat ehkä henkisen polun kynnyksellä ja yksinkertaisesti tottelevat sisäistä minäänsä etsiessään jotakin, josta he eivät ole tietoisia.

On myös joitakin, joita ni-

mittäisin näennäispyhiinvaeltajiksi. He kulkevat pyöräillen, autoillen tai julkisia liikennevälineitä käyttäen päämäärää kohti. Jotkut aloittavat vaelluksen kahden-kolmen päivämatkan päästä Compostellasta ja sitten he kerskuvat kävelleensä Caminoon! Mielestäni todellisia pyhiinvaeltajia ovat ne, jotka tietoisesti pistävät itsensä koville koetuksille ja altistavat itsensä vieläpä vaaroille. (Vielä nykyään on todellisia vaaratilanteita Pohjois-Espanjan syrjäseuduilla). He tietävät, että heidän on uskossaan luotettava Jumalaan voidakseen toteuttaa sen, mihin ovat ryhtyneet. Tapasin monia pyhiinvaeltajia, jotka olivat lähteneet työstään, jättäneet rakkaansa, turvallisuutensa ja yltäkyläiset olonsa pyrkiäkseen yksin ja pelkin perustarvikkein matkaan. He saattavat kokea, ettei heillä ole riittävästi fyysistä, mentaalista tai emotionaalista voimaa käytössään ja kuitenkin he tekevät matkan todistaakseen lojaalisuutensa ja vilpittömyytensä Jumalaa kohtaan. Ja he

uskovat täysin sydämin, että Jumala suojelee ja kantaa heitä silloin, kun he ovat liian heikkoja jatkaakseen. He ovat todellisia pyhiinvaeltajia!

Historiaa ja legenda

Pyhiinvaellukseen liittyvästä historiasta meille kerrottiin seuraavaa: Kun Jeesuksen opetuslapset olivat hajaantuneet täyttämään Jeesuksen lähetyskäskyä, apostoli Jaakob meni Espanjaan, missä hän levitti Jeesuksen sanaa monien vuosien ajan. Kun apostoli Jaakob palasi Jerusalemiin, Herodes surmautti hänet vuonna 44 jKr. Heti apostolin marttyyrikuoleman jälkeen hänen seuraajansa kerrotaan kuljettaneen hänen ruumiinsa meren rannalle Jaffaan, missä kivinen vene oli ihmeellisesti odottamassa häntä. He matkasivat Espanjaan ja nousivat maihin Iria Flaviassa, nykyisessä Padrónissa, Galician rannikolla, muutamia kilometrejä nykyisestä Santiago de Compostellasta. Kun tähän matkaan

kului ajallisesti vain viikko ja se tehtiin kiviveneellä, tämä oli todiste Jumalan johdattavuudesta. Pyhän Jaakobin ruumis haudattiin mäenrinteeseen, jonne se unohdettiin 750 vuoden ajaksi. Yhdeksännen vuosisadan alussa muuan erakko Pelagius näki näyn, jossa hänelle ilmestynyt tähti kertoi apostolin jäännösten olinpaikan. Kun kuningas Alfonso II kuuli tästä, hän julisti San Tiagon (apostoli Jakob) Espanjan suojeluspyhimykseksi. Hän rakennutti kirkon ja pienen luostarin pyhimyksen haudan paikalle ja sen ympärille kasvoi kaupunki. Se tunnettiin

Alfonso II

nimellä campus de la stella tai campus stellae, josta myöhemmin tuli nimi Compostella. Pyhän Jaakobin jäännösten uskotaan nyttemmin olevan Compostellan katedraalissa.

Roomalaiskatolisena pyhiinvaellusreittinä Pyhän Jaakobin tie oli hyvin suosittu keskiajalla, erityisesti ristiretkien aikana ja etenkin sen jälkeen, kun arabit olivat valloittaneet Jerusalemin pyhän haudan vuonna 1078, jolloin ristiretket Jerusalemiin loppuivat. Tien uskottiin täyttävän kaikki pyhiinvaellusreitit vaatimukset. Se sijaitsi tarpeeksi kaukana (Ranskasta) ja oli riittävän vaativa ja koetteli kestävyyttä. Siihen liittyi myös vaaroja, susia, rosvoja, kuumetauteja ja tietenkin myöskin maurit (muslimit) olivat Espanjassa tuohon aikaan. Kun tiestä tuli suosittu, sinne riensi yhä enemmän väkeä joko aidosti auttamaan ristiretkeläisiä tai hyötyäkseen heistä. Syntyi kaupunkeja ja kyliä, ja ne kasvoivat. Rakennettiin luostareita ja muita turvapaikkoja, joissa tarjottiin

yösiijaa ja ruokaa. Monet niistä ovat vieläkin toiminnassa ja ne tarjoavat aitoa historiallista tunnelmaa nykyajan pyhiinvaeltajille, jotka ovat sijoittuneet näiden suojiin. Ne ovat varustukseltaan ankaran yksinkertaisia, mikä vaikuttaa tähän vanhanaikaiseen tunnelmaan pääsemiseksi.

Pyhiinvaellusreittien suosio laski vuoden 1500 jälkeen uskonpuhdistuksen vuoksi. Seuraavat viisisataa vuotta siitä tuskin tiedettiin mitään, mutta nyttemmin siitä on jälleen tullut tunnettu, mikä johtuu kahdesta kirjasta. Toinen on Shirley MacClainin The Camino ja ja Paulo Coelho'n The Pilgrimage. Viime vuosina on jopa ollut vaikeaa saada yösiijaa monista matkan varrella sijaitsevista majapaikoista. Muistuttaisin, ettei kannata tehdä pyhiinvaellusmatkaa Caminoon Pyhän Vuoden (Ano Santo) aikana. Tämä tarkoittaa vuotta, jolloin Pyhän Jaakobin päivä, 25. heinäkuuta, sattuu sunnuntaille. Tällöin kymmenet tuhannet pyhiinva-

eltajat ja juhlakulkueet tulevat Pohjois-Espajaan. Viimeisin oli vuonna 2004.

Yksinäinen pyhiinvaeltaja

Aloitin matkan pienestä Ranskan Pyreneillä sijaitsevasta kaupungista nimeltä Saint-Jean-Pied-de-Port. Ajattelin, että 800 km kävelymatka oli riittävän pitkä, kun kannoin tavaroitani selkärepussa. Olen tottunut kävelemään pitkiäkin matkoja, näin pitkää en koskaan ollut yrittänyt. Maa oli minulle vieras enkä tiennyt, minkälaista maastoa oli edessä. Olin lukenut erilaista kävelijöitä uhkaavista vaaroista. En osannut puhua enkä ymmärtänyt espanjaa enkä tuntenut itseäni kovinkaan varmaksi näin pitkälle vaellukselle. Eipä ihme, että tunsin pelkoa. Compostella näytti olevan hyvin kaukana ja minun oli pidettävä mielessäni, että tämä kaupunki oli minulle vain matkaani päätepiste eikä päämäärä. Vaellus itsessään oli päämäärä. Jokainen päivä tarjoaisi uusia sekä hyviä että

huonoja kokemuksia. Näistä kaikista olisin kiitollinen, koska kaikki kokemukset tarjoavat oppimisen ja kasvun mahdollisuuksia.

Sinä iltana kun tulin, sain yösijan majapaikasta ja vietin siinä ensimmäisen yön. Tajusin heti, ettei matkan tarvinut olla mikään yksinäinen kokemus. Siellä oli monia muitakin pyhiinvaeltajia laillani odottamassa matkaan lähtöä seuraavana päivänä, ja tiesin monien liittyvän mukaan rajaseudun eri kohdista. Kuitenkin tunsin, että itselleni oli tärkeää kulkea yksin kaikki päivät ja olin päättänyt tehdä niin. Oletin, että jos haluaisin, voisin iltaisin jakaa aterian, lasin viintä ja kokemuksia muiden kanssa. Eräs pyhiinvaelluksen hyvistä puolista on tavata kaikkialta maailmasta tulleita ihmisiä ja kokea sitä kansanvälistä yhteishenkeä, joka vallitsee vaeltajien kesken.

Lepäilin vuoteellani ja mie-tiskelin, mitä huominen toisi tullessaan. Minun olisi vael-

lettava yli 30 kilometriä yli lumipeitteisten Pyreneitten (oli huhtikuun alkupuoli) ja kuljettava rajan yli Espanjaan Roncesvallesin luostariin saakka, missä oli tarkoitus viettää seuraava yö. Tiesin ensimmäisen päivän olevan todellisen tulikasteen. Matkan vaarat olivat äkkiä todellisuutta, sillä turvavartijat kertoivat, että yksi pyhiinvaeltaja oli paleltunut kuoliaaksi vuorilla noina päivinä. Meitä kehoitettiin valitsemaan mieluummin maantie kuin vuoristopolku Roncesvallesiin ja muistutettiin, ettei pitäisi vaeltaa yksin. Tunsin olevani tärkeän päätöksen edessä. Olin aiemmin päättänyt tehdä matkaa yksin kaikkina päivinä, ja koska rakastin vuoria, en voinut kulkea alempaa reittiä ja kävellä öljysoratietä 32 kilometriä. Tajusin, että tässä testataan rohkeuttani ja oletin, että kaikki todelliset pyhiinvaeltajat joutuvat tämänkaltaisen koetukseen matkallaan.

Vaellus alkaa

Varhain seuraavana aamuna olin jo kävelemässä kapeaa katuä pitkin. Linnoituksen tornit kohosivat toisella puolen mukulakivitietä. Saint Jeanissa on yksinkertainen ja kaunis pieni kirkko. Se oli matkani varrella. Menin kirkkoon ja se oli tyhjä. Pidin tästä, sillä halusin ehdottomassa yksinäisyydessä saada yhteyden sydämeni Jumalaan. En tiedä mitään tämän kirkon historiaa, mutta kuitenkin sen värähtelyt tuntuivat hyvin selkeiltä ja kohottavilta.

Sain heti yhteyden näihin värähtelyihin, polvistuin alttarin eteen ja aloin rukoilla keskittyneesti. Tapahtui yllättävä asia. Äkillisesti ilman epäilystäkään tajusin todellisen syyn siihen, miksi olin täällä ja miten olin saanut ajatuksen tänne tulemiseen. Tämä ilmestys, ilmoitus, antoi voimaa ja rohkeutta ja tiesin, että minun oli käveltävä joka ikinen askel matkalla Santiago de Compostellaan ja seurattava

sydämeni valitsemaa polkua. Tulin ulos kirkosta, vaelsin läpi kaupungin ja aloin seurata vuoristopolkua, yksinäni.

Rohkeuteni, kuten aina rohkeus, palkittiin yltäkyllin. Kävely Pyreneiden yli tyydytti mieltäni monin tavoin ja vaelsin Roncesvallesiin hankaluuksitta. Saavuin ajoissa iättömään ja kauniiseen luostariin, missä oli meneillään katolinen messu. Vaikkakaan en ymmärtänyt, mitä tarkkaan ottaen sanottiin, oli helppoa tunnistaa Isä Meidän-rukous ja erityissiunaus kaikille läsnä oleville pyhiinvaeltajille. Ei ollut tärkeää, mitä kieltä puhuttiin. Sellaisen rituaalien henki vaikuttaa. Aterian jälkeen vajosin väsyneenä vuoteeseeni suuressa, yhteisessä makuusalissa, väsyneenä, mutta kiitollisena ja innokkaana odottamaan seuraavan päivän tapahtumia.

Roncesvallesin kuorsaajat

Tuona yönä opin tuntemaan yhden haastavammista ja vakavammista ongelmista mitä Caminon pyhiinvaeltajat voivat kokea. Pitää jakaa makuusali maailmanluokan kuorsaajien kanssa! Vaikka tälle on helppoa naurahtaa, ongelma on todellinen herkänisille ja menetin monta nukkumatuntia sen seurauksena. Se koettelee myös ihmisen kärsivällisyyttä. Minun oli monta kertaa pakko viedä makuupussi ulkosalle ja jotta ei tarvinnut nukkua maassa, vietin monia öitä kapeilla penkeillä ja pöydillä.

Asialla on myös humoristinen puolensa, kuten se, mitä tapahtui myös tuona yönä Roncesvallesissa. Eräs reipas australialainen päätti, että hän oli kestänyt liian kauan tuota yhden miehen raastavaa kakofoniaa. Hän ravisteli kovin ottein syyllisen vuodetta. Nukkuja herätettiin hyvin epähienosti ja äkillisesti,

ja hän istui aivan sekavana ja hämmentyneenä ja katseli omituista vuoteenravistelijaa mitään tajuamatta. Jumala yksin tietää, mitä hänen mieleensä tuli tuona hetkenä. Kuitenkaan kuorsaus ei vähentynyt lainkaan ja tuli ilmi, että australialainen oli ravistellut väärää vuodetta!

Vaikka nukuin todella huonosti, olin jo liikkeellä kello kuusi aamulla. Kävelyurakkani oli ollut hyvin raskas edellisellä päivänä ja nyt oli takana vain 2-3 tunnin yöunet. Jostain olin kuullut, että Camino tarjoaa erityistä elinvoimaa vaeltajilleen. Aloitin taipaleeni rauhallisena ja yllättävän virkeänä, ja siksi kerron tästä. Oli todellakin monia hetkiä tällä matkalla, jolloin tunsin saavani energiaa ja voimaa silloin, kun tunsin molempien olevan lopussa. Olin suunnitellut viettäväni seuraavan yön Larasoanassa. Vaikka saavuin aikaisin sinne, pieni majapaikka oli kuitenkin jo aivan täynnä. Päätin jatkaa matkaani useiden kilometrien päässä

olevan Arren majoituksiin.

Tottakai on tilanteita, jolloin jokin päätös tuo mukanaan kielteisiä seurauksia, minkä sain kokea itse. Määräpaikkaani tullessa olin kävellyt yli 48 kilometriä toisena matkapäivänäni. Se oli erehdys. Jalkani eivät olleet vielä totuneet ja sain hiertymiä ja rakkuloita. Rakkojen ei välttämättä tarvitse hankaloittaa kävelyä. Kuitenkin vuorilta alas tullessani alkoi ilmanala muuttua ja silloin alkoivat kärsimykset. Seuraavat kolme viikkoa minun oli käveltävä hyvin helteisessä ilmanalassa jaloilla, joita kuumat kengät eivät armahtaneet. Jatkuva vuotava hiki aiheutti jalkoihini rakkuloita eivätkä ne päässeet parantumaan siinä säässä. Tilanne oli tuskallinen. Mutta tämä, kuten minulle kirkastui, oli oleva pyhiinvaellusmatkani tärkeä symbolinen puoli.

Kuten voitte kuvitella, vaelukselta olisi paljon kertomista. Oli yli 800 kilometrin kävely kuukauden aikana, lukuisten

ihmisten tapaamisia, tutustumisia lukuisiin kaupunkeihin ja historiallisiin rakennuksiin sekä monia muita mielenkiintoisia kokemuksia. Näistä voisi kirjoittaa vielä vaikka kuinka paljon. Toisaalta monet asiat ovat liian henkilökohtaisia tai liian vaikeita kerrottaviksi. Haluaisin tässä seuraavaksi jakaa kanssanne muutamia itselleni hyvin tärkeitä kokemuksia niiden edustamien symbolisten seikkojen vuoksi ja siksi jätän maallisemmat ja puhtaasti fyysiset seikat sivuun.

Meseta

Pyreneiden ja läntisten vuorijonojen välissä levittäytyy monien kilometrien laajuinen laakea ylätasanko, meseta. Se alkaa Burgosin jälkeen ja loppuu suurin piirtein Leoniin mennessä. Kestää monta päivää ylittää tämä yksitoikkoinen ja hiekkainen laakio, missä ei ole edes vähäistä varjoa armottoman auringon paisteelta. Tämän matkan vaeltaminen testaa ihmisen

fyysistä ja psyykkistä voimaa. Pamplonassa tapasin erään saksalaisnaisen ja juttelin hänen kanssaan useana iltana. Hänellä oli hyvin mystinen ja filosofinen näkemys elämästä. Hänen mielestään Camino oli filosofien henkinen tie, jonka voi jakaa kolmeen osaan, joita ovat elämä, kuolema ja ylösnousemus. Meseta edusti matkan kuolemajaksoa, kun taas matkan loppupuolen vuorille nousu edusti ylösnousemusta.

Mesetaa vaeltaessa pyhiinvaeltajille ja kävelijöille näyttää tapahtuvan hyvin mielenkiintoisia asioita. Kohtasin monia vaeltajia, jotka olivat ottaneet Camino-polun puhtaasti urheilullista syistä ja pitivät sitä pelkkänä fyysisenä suorituksena. Nämä ihmiset olivat kokeneita kävelijöitä, hyväkuntoisia ja he kävelivät nopeasti pitkiä matkoja. Ja kuitenkin, jokaisen näistä tapaamistani ihmisistä oli höllennettävä vaatimuksiaan. Heille sattui joko tapaturma tai heidän piti hidastaa vauh-

tia toipuakseen kävelystä. Itsenikin oli tuntuvasti hidastettava vauhtia matkan tällä osuudella. Voisi luulla, että ihmisten piti hidastaa vauhtia tai pysähtyä kuumuuden ja muiden fyysisten olosuhteiden takia. Tämä oli epäilemättä totta mutta toisaalta siinä oli muutakin. Itse tunsin hyvin voimakkaasti mentaalisesti sekä fyysisesti vaikuttavan energian läsnäolon. Camino on henkinen tie, jota ei tule juosta läpi, vaan tulee hidastaa, miettiä, pohtia, kääntää katse sisäänpäin. Näyttää siltä, että siellä oleva voima pakottaa tekemään tämän! Tämä riippuu ihmisen herkkyydestä, tietoisuudesta ja sitä, miten voimakkaasti hän rohkaistuu hakemaan henkisyttä ja itseanalyysiä.

Tämä sama voima näyttää vaikuttavan myös minuuden tunnepuoleen hyvin voimakkaasti tämän vaiheen aikana. Näin monien vaeltavan kyönelehtien mesetassa ja itsekin kostutin tätä maata. Tämä matka on symbolinen

kuolema, missä monenlainen kielteisyys (murhe, viha, syyllisyys, epäily) tuodaan ihmisen tietoisuuteen ja sitä pidetään niin kauan esillä, kunnes se laukeaa tunnepurkauksessa. Sen koin itse ja näin monien kokevan saman. Tässä vaiheessa koin myös päiväkausia surkeaa ja tuskaista kipua pahasti vahingoittuneiden jalkojeni takia. Eräs amerikkalainen nainen kertoi minulle, että tässä oma kielteisyyseni palaa maahan. Outo tulkinta? Kuitenkin tuska väheni ja katosi hyvin nopeasti, kun olin pois mesetalta. Minusta kipu edusti ristiä, jota minun tulee kantaa ollessani vielä tässä fyysisessä muodossani ennen ylösnousemusta.

Varhainen lähtö Boadillasta

Tapahtui vielä yksi hämmentävä kokemus, josta haluan kertoa. Oli tarkoitus yöpyä Boadillassa sijaitsevassa majatalossa. Siellä oli kaksi todella kovaa kuorsaajaa, joten lähdin matkaan aamulla neljän

aikaan liikkeelle. Pakkasin tavarani pimeässä, lähdin makuuhuoneesta ja tulin ulos hyvin väsyneenä ja oli särkyjä. Olin epävarma, pystyisinkö vaeltamaan päivämatkaani. Onneksi oli täyden kuun aika. Vaelsin alkumatkasta kanaalin rantaa. En ollut tuntenut koskaan itseäni niin yksinäiseksi kuin tuolloin. Täysi kuu ja vesi tekivät seuraavista tunteista hyvin maagisia ja tunsin niiden vaikutuksen. Olin aivan yksin sisäisten ajatusteni kanssa. Havaitsin liittyneeni johonkin itseäni korkeampaan. Samaa olin tuntenut monissa aiemmissa tilanteissa mutta kuitenkin harvoin näin voimakkaasti.

Voin kertoa, että minua kannettiin tuona päivänä. Järkeni ei käsittä, että olisin voinut fyysisesti kävellä niin pitkän matkan kuin kävelin. Koko päivän ajan mieleni oli hyvin aktiivinen. Ulkopuolelta tuntui tulevan mieltäni pommittavia ajatuksia ja vaikutelmia. Kaikki sisimpääni pesiytynyt kielteisyyks pulpahti pinnalle,

tuli esille ja tämä kokemus sai aikaan senkaltaisen mielentilan, että tuskin huomasin fyysistä kehoani ja tunnuin pikemminkin ”virtaavan” kuin kävelevän. Koin eri tavoin itseäni heikentävää epäilyä. Kaikki tämä mielen ja tunteiden voimakkuus tuntui hyvin vaikealta, mutta se iskosti mieleeni hyvin kirkkaan tiedon tai vaikutelman, joka toistui. Se oli tärkeä, kaikkia ihmisiä koskeva viesti ja samalla se oli tärkeä itselleni juuri tuohon aikaan. Tunne itsesi! Toisin sanoen, älä koskaan epäile kykyjäsi auttaa itseäsi ja tehdä tämä maailma paremmaksi paikaksi. Tämä yksinkertainen viesti on suunnattoman tärkeä jokaiselle.

Kohtaamiani erityisiä ihmisiä

Kertomukseni lopussa haluan kertoa joistakin tällä vaelluksella tapaamistani vaikuttavista ihmisistä. Koin nämä kohtaamiset harmonisina ja merkityksellisinä. Najerassa olin yötä fransiskaaniiluostariin

liittyvässä majatalossa. Siellä kipeitä jalkojani hoiti ”jalkalääkäri”, luostarin fransiskaaninyhteisön jäsen. Milloinkaan en ole kokenut senkaltaista nöyryyttä ja ystävällisyyttä. Tämä nöyrä mies on hoitanut viidentoista vuoden ajan tässä majatalossa pyhiinvaeltajien jalkoja. Hän viipty iltaisin niin kauan kuin on tarvetta. Hän ei ota hoidosta mitään maksua. Tämä on hänen henkinen velvollisuutensa, joka edellyttää pyhitystä ja rakkautta lähimmäisiä kohtaan. Ei voi olla mitään yksinkertaisempaa ja jalompaa.

Torres del Riossa on kaunis ja pieni majapaikka, jonka omistaja ja hoitaja on eräs italialainen nainen. Hän kertoi, että hänen oma Caminovaelluksena muutti hänen elämänsä. Tämän majapaikan rakentaminen ja ylläpitäminen on hänen tapansa auttaa pyhiinvaeltajia löytämään oman tiensä. Hän on vain yksi monista, jotka ovat palanneet takaisin tarkoituksenaan korvata pyhiinvaellusmatkal-

laan saamansa siunaukset. Hänen pieni lahjansa minulle oli rakkaudenosoitus ja hyvän toivotus, yksinkertainen ja liikuttava.

Granonissa on pieni kirkko kellotorneineen. Tornissa on yksinkertainen lepopaikka pyhiinvaeltajia varten, jotka nukkuvat yönsä lattialla olevilla patjoilla. Jos on täyttä, patjat yhdistetään yhdeksi isoksi vuoteeksi. Ketään ei käännytetä pois, jos se ei ole ehdottoman välttämätöntä. Nuori saksalaisnainen hoitaa tätä majapaikkaa. Hän puhuu monia kieliä ja hän tekee kaikkensa hoitaakseen matkajien tarpeet. Hänellä on vain yksi osa-aikainen apulainen. Hän valmistaa aamiaisen ja ilta-aterian jopa 30 ihmiselle. Ateriat syödään yhdessä ja ne ovat maksuttomia. Tämä on hyvin epätavallista pyhiinvaelluksella, sillä useimmissa paikoissa vaeltajien pitää huolehtia itse itsestään. Ilta-aterian jälkeen emäntämme vei meidät kirkkoon, missä hän suoritti yksinkertaisen

ei-uskonnollisen rituaalin, johon läsnäolijat voivat tuoda oman lisänsä. Olimme onnekkaita tuona iltana sillä keskuudessamme oli kuorolaulua harrastava ranskalaispari. He lauloivat kauniin rukouksen läsnäolijoiden puolesta. Tuo pienessä kellotornissa vietämämme ilta oli täydellisin kaikista Camino-matkalla vietetyistä illoista. Olin hyvin liikuttunut emäntämme palveluksista. Kukaan ei yksinkertaisesti voinut tehdä kylliksi, jotta ihmiset voivat tuntea olevansa tervetulleita. Hän oli täysin vapaaehtoinen eikä hän saanut mitään palkkaa. Hän asuntonsa ja elämäntapansa olivat hyvin yksinkertaisia. Hän oli ollut Granonissa kolme vuotta ja luulen hänen olevan edelleen siellä.

El Burgossa majapaikkaa piti eräs ranskalainen, hänkin vapaaehtoinen. Hänen yksinkertainen ystävällisyytensä ja kunnioituksensa pyhiinvaeltajia kohtaan saa ihmisen tuntemaan itsensä siunatuksi. Iltapäivästä myöhään iltaan

saakka hän istuu majapaikan oven pielessä odottaen pyhiinvaeltajia saapuvaksi. Hän ottaa jokaisen vastaan tarjoamalla lasillisen kylmää vettä, istuttaa vieraan nojatuoliin ja riisuu häneltä kengät. Sitten hän ohjaa heidät keittiöön, missä on aina iso kattila täynnä lämmintä keittoa sitä tarvitseville. Olisi mieluisaa kertoa tämän olevan yleinen tapa Caminossa. Se on kuitenkin harvinaista. Tämänkaltaisia ihmisiä on harvassa, minkä saa heidät ja heidän kohtaamisensa tuntumaan hyvin erityiseltä.

O Cebreiro

Vielä yhdestä paikkakunnasta haluaisin kertoa ennen matkani loppumista. Se sijaitsee läntisillä vuorilla muutaman sadan metrin korkeudessa juuri ennen Galitsian lääniä. Kylä on pieni, tuskin kahta-toista taloa ja nimeltään O Cebreiro. Kelttiläinen vaikutus on silmiinpistävä ja kelttiläisiä pyörötalojakin on täällä vielä. Kylän värähtely on hyvin voimakasta. Pienet talot ja pieni

kirkko ovat erikoisia. Tämä oli vuorilta laskeutumisen huippukohta. Täällä oli mahdollisuus olla rauhassa, tässä rauhallisessa ja kauniissa kylässä. Kirkko oli palkkio itsessään mesetan ylittämisen jälkeen.

Loppumatka O Cebeiron jälkeen tuntui helpolta ja mieleni oli rauhallinen. Saapumiseni Santiago de Compostellaan oli loistava. Mikä päivä tulla perille! Kun saavuin kaupungin laitamille, kuulin säkkipillien soittoa, jota ensi alkuun pidin pelkkänä mielikuvituksena. Kun saavuin kaupungin keskusta, havaitsin kaupungissa juhlittavan. Katujen

kulmissa oli, kansanmusiikkia, kansanpukuja ja tanssia. Tuntui kuin koko kaupunki olisi juhlinut saapumistani. Kukapa olisi voinut kuvitella miellyttävämpää loppua vaellukselle. Kelttiläiset huilut ovat aina olleet mieleeni. Ne lähettävät virtauksia selkäpiitäni pitkin. Olin kuin taivaassa, kun vaelsin hitaasti katedraaliin, mistä koetin löytää hiljaisen paikan satojen turistien joukosta. Camino oli ollut minulle voimakas tunnekokemus. Istuin hiljaa ja rukoilin Pyhää Jakobia ja kiitin häntä arvokkaista kokemuksista, saamistani siunauksista ja siitä, että hän osoitti minulle oman arvoni.

Kun onnetar tulee, tarraa sitä lujasti edestä kiinni, sillä takaa se on kalju.

- *Leonardo da Vinci*

Sinulla on itsessäsi juuri nyt voima tehdä asioita, joita et ole koskaan kuvitellut mahdollisiksi. Tuo voima tulee ulottuville samalla hetkellä kun muutat kuvitelmiasi.

- *Maxwell Maltz*

Värähtelyistä

Ruusuristiläisinä tiedämme, että värähtelyt ovat kaiken kokemuksemme perusta. Kaikki värähtelevä synnyttää samankaltaisia aaltoja kuin veteen pudonnut kivi, josta aallot leviävät joka suuntaan. Moni ruusuristiläinen lienee kuitenkin mielessään pohtinut, miten värähtelyt liittyvät passiiviseen meditaatioon.

Miten meditaatio ja mieleme puhdistuminen toimivat, kun pyrimme liittymään Kosmiseen? Tietoisuuttamme voimme verrata radion viritykseen, jonka avulla voimme hakea vaikkapa tietyn radioaseman sen alkaessa värähdellä haettavan lähetystaajuuden kanssa. Valveilla ollessamme tietoisuutemme on tavallisesti säädely objektiiviseen mieleemme ja ulkoisen maailman aisti-vaikutuksiin. Opintokirjeiden harjoitusten avulla opimme

virittäytymään herkemmillle vaikutteille avaamalla vähitellen psyykkisiä keskuksiamme, jotka muuttavat näiden vaikutelmien värähtelyasteita, jotta tietoisuutemme paremmin ymmärtäisi niitä.

Meditaatio on täten virittäytymisprosessi, joka muuttaa viiden aistimme kautta tulleet vaikutelmat ja virittää ne alitajunnasta tulleisiin vaikutelmiin, jotka ovat aina virittäytyneet Kosmiseen.

Meditaation ensimmäinen tehtävä on opettaa meitä alkuun pitämään virittäytymisemme yhdellä aallonpituudella (= keskittyminen). Meidän pitää lisäksi oppia keräämään uudenlaisia ennen kokemattomia virittäytymiskokemuksia voidaksemme ymmärtää ja käyttää hyväksemme sisäisen mestarimme ohjausta. Kun saamme enemmän tietoa

kosmisesta todellisuudesta, tietoisuutemme muuttuu vähitellen. Sen värähtelyaste virittäytyy kosmisen korkeammille värähtelyasteille. Muiden palveleminen vuorostaan muuttaa objektiivisen mielen harmoniaan kosmisen kanssa. Palvelemisen kokemukset palauttavat muistista vanhoja ajatuksia ja vaikutelmia, jolloin ne uudelleen arvioidaan korkeamman tietoisuuden valossa ja palautetaan muistiin muodossa, joka sopii yhteen kosmisen kanssa.

Kun olemme astuneet meditaation polulle, kulkua tulee kärsivällisesti ja hitaasti jatkaa. Sitkeyttä ja kärsivällisyyttä tarvitaan lopullisen päämäärän saavuttamisessa. Jokainen ajatus ja jokainen teko, jotka eivät ole sopusoinnussa luovien ja rakentavien voimien kanssa täytyy kitkeä pois. Kun lopulta ja viimeinkin mieli on puhdistettu ja se sulautuu kosmiseen, koemme mystisen kokemuksen yhdistymisestä kosmiseen.

Elämä on magiaa

Ajattele toimesi
Rituaaleina
Seremonioina

Ajattele sanasi
Siunauksina ja kirouksina
Loitsuina

Ajattele tekosi ja
Sanojesi seuraukset
Alkemiaalisina prosesseina

Veli-Matti Mathlin

